

ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΕΡΤΟΥΖΟΣ

Κ Ο Λ Ι Π Ε Τ Ρ Η Σ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ΤΑΞΗ Α3 ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Μιχάλης Δερτούζος (1936-2001) υπήρξε ο έλληνας διαφωτιστής της τεχνολογίας. Γεννημένος στην Αθήνα , μοναχοπαίδι ναυάρχου βίωσε τη σκληρότητα του πολέμου, της πείνας και της δυστυχίας. Είναι απόφοιτος του Κολλεγίου Αθηνών, σπούδασε με υποτροφία του Ιδρύματος Fullbright ηλεκτρολόγος μηχανικός στο Πανεπιστήμιο του Αρκάνσας και έγινε καθηγητής στο Μ.Ι.Τ. Ανέλαβε τη Διεύθυνση του εργαστηρίου Πληροφορικής του Μ.Ι.Τ. Ο Μιχάλης Δερτούζος από τις δύο αυτές θέσεις άσκησε τεράστια επιρροή, τόσο στην εκπαίδευση των επιστημόνων των Η/Υ, όσο και στην εξέλιξη της τεχνολογίας της πληροφορικής. Είχε προβλέψει την ταχύτατη διάδοση της χρήσης του Η/Υ ενώ το 1980 έγραψε πρώτος για την αγορά της πληροφορίας, ένα όραμα δικτυωμένων υπολογιστών, που θα είχε ως συνέπεια την αλλαγή σε παγκόσμια κλίμακα της συμπεριφοράς των ατόμων, της κοινωνίας αλλά και της παραγωγικής διαδικασίας, πρόβλεψη που τον κατέστησε προφήτη της νέας εποχής.

Η μεγάλη συνεισφορά του στη διαμόρφωση της τεχνολογίας διαδικτύωσης των υπολογιστών (World Wide Web) και ο ανθρωποκεντρικός υπολογιστής που οραματιζόταν τον καθιστούν ως τον πρώτο τεχνολόγο ανθρωπιστή.

Λέξεις Κλειδιά: Δερτούζος, Διαδικτυακός ιστός

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ

1.Βιβλιογραφία.....	3-6
2.Επιτεύγματα , προσφορά στην επιστήμη.....	6-9
3.Βιβλιογραφία.....	10

1. Βιογραφία

γεννήθηκε στην Αθήνα και η ιστορία του αρχίζει να εκτυλίσσεται στις 5 Νοεμβρίου του 1936. Η βιρτουόζος πιανίστρια και ο ναύαρχος σύζυγός της θα αγκαλιάσουν την τρυφερή ύπαρξή του, έχοντας τη συγκίνηση ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους. Για αυτούς τους δύο ανθρώπους, πολλά χρόνια αργότερα, ο Μιχάλης έκανε 200 ταξίδια στην Ελλάδα, από τη μόνιμη κατοικία του στις ΗΠΑ. Πίστευε ότι το έκανε για να τους δίνει τη δυνατότητα να τον βλέπουν αν και μετά την απώλειά τους, διαπίστωσε ότι «εγώ είχα την ανάγκη να τους επισκέπτομαι».

Ο Μιχάλης Δερτούζος

Η παιδική του ηλικία ήταν γεμάτη από ασπρόμαυρες εικόνες κακουχίας και αποχωρισμού. «Υπήρχε πολύς θάνατος ολόγυρα» είχε πει. «Τα εκρηκτικά είχαν γίνει παιχνίδια για μένα. Θεέ μου! Αναρωτιέμαι πώς κατάφερα να επιβιώσω από εκείνη την περίοδο...». Η ρημαγμένη από την Κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο Αθήνα του 1950 έμοιαζε σκηνικό παράταιρο για ένα 13χρονο αγόρι που καβαλούσε ένα ποδήλατο με... πανιά. Όσοι γνώριζαν βεβαίως ότι ήταν γιος του ναυάρχου Δερτούζου χαμογελούσαν με κατανόηση. Ο μικρός αυτός είχε μεγαλώσει σε καταδρομικά και υποβρύχια μαθαίνοντας την αλφαβήτα σχεδόν ταυτόχρονα με τα σήματα Μορς. Είχε ήδη φτιάξει τον δικό του ραδιοφωνικό σταθμό! Όπως έλεγε ο ίδιος «ανοιγόκλεινε» για χρόνια σαν διακόπτης μεταξύ του προτύπου ενός πειθαρχικού και θρησκευόμενου πατέρα και μιας καλλιτεχνικής και ανεξάρτητης φύσης, αυτής της λαμπρής πιανίστριας μητέρας του. Μόνο πολύ αργότερα, δήλωσε, κατάφερε να φέρει αυτά τα δύο σε αρμονική σύγκλιση. Ο μικρός Δερτούζος ήταν ένα από τα παιδιά-φαντάσματα εκείνης της εποχής και αναζήτησε αργότερα, όσα δεν έζησε στην παιδική ηλικία. «Ο Μιχάλης ήταν ένα μικρό παιδί σε σώμα μεγάλου», αναπολεί η δεύτερη σύζυγός του, Κάθριν Λιντέλ Δερτούζου. «Θυμάμαι όταν ήμασταν στην Ελβετία για το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ και στεκόμασταν έξω από ένα μαγαζί που πουλούσε μικρά σκούτερς. Μόλις τα είδε ο Μιχάλης το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ήταν ότι έπρεπε να οδηγήσει ένα αμέσως. Στη μέση του χειμώνα, λοιπόν, μπήκε μέσα στο μαγαζί, αγόρασε ένα σκούτερ και το οδήγησε 10 τετράγωνα, ντυμένος με το παλτό του από κασμίρ και εγώ τον παρακολουθούσα από μία γωνία».

Η έξοδος του κόσμου από τον πόλεμο και η προσπάθεια για επιστροφή στην ομαλότητα βρίσκει το Μιχάλη στα θρανία του Κολεγίου Αθηνών. Ανόρεχτος στην αρχή, πέρασε τρεις

χρονιές με κακούς βαθμούς στα μαθηματικά και στην έκθεση. Χρειάστηκε η παρέμβαση ενός μαθηματικού, ο οποίος χρησιμοποίησε τις τιράντες του Μιχάλη σαν σφεντόνα για να τον εξακοντίσει στον «ουρανό» της γνώσης και της εκπαίδευσης με μία τροχιά που ξεκίνησε από το Κολέγιο Αθηνών και κατέληξε στο MIT. «Ο καθηγητής της Άλγεβρας», διηγούταν ο Μιχάλης, «τράβηξε τις τιράντες μου την ώρα που μου έλεγε επιτακτικά ότι θα έπρεπε να μελετήσω Άλγεβρα και μετά τις άφησε να με κτυπήσουν με δύναμη στο στήθος μου. Από τότε μεταμορφώθηκα από μαθητή του Γ σε μαθητή του Α και άνοιξε ο δρόμος των πιθανών επιτυχιών μπροστά μου». Ήταν τόσο έντονη η επίδραση του κτυπήματος στο νεαρό μαθητή που όχι μόνο του έδωσε ώθηση για να φθάσει στην εκπαιδευτική αφρόκρεμα των ΗΠΑ αλλά τον έκανε να ασχοληθεί ιδιαίτερα και με το ρόλο του καθηγητή στη διαμόρφωση των μαθητών. «Οι δάσκαλοι να μην ξεχνούν ποτέ την επιρροή που έχει η αγάπη στη μόρφωση! Αν ο δάσκαλος αγαπάει το μαθητή, νοιάζεται πραγματικά για αυτόν, τον επιπλήττει αν δεν κάνει το σωστό και του εξηγεί τι πρέπει να κάνει, τότε η εκπαίδευση μπορεί να γίνει απίστευτα διαφορετική».

Το σχέδιο διαφυγής του Μιχάλη από τον αυθαίρετο λαβύρινθο της ζωής στην Αθήνα είχε σχεδιαστεί και το μόνο που απέμενε για το θεληματικό νεαρό ήταν να το υλοποιήσει. Διεκδίκησε και έλαβε μια υποτροφία από το ίδρυμα Fullbright. Εκείνη ήταν που τον «προσγείωσε» στο Άρκανσο των ΗΠΑ, στο τμήμα ηλεκτρικής μηχανολογίας, στη δεκαετία του '60. Με ένα μοναδικό τρόπο μπορούσε να συνδυάζει τη δουλειά του πωλητή αναψυκτικών, τη μελέτη στο πανεπιστήμιο και την έντονη ζωή.

Η αρμονία και η σύνθεση φαινομενικά αντίθετων εννοιών ήταν προνόμιο της σκέψης του. Πολύ περισσότερο δε, ήταν αυτή που καθόρισε τη «σταυροφορία» του στο χώρο της πληροφορικής: τη γεφύρωση του χάσματος ανάμεσα στην τεχνολογία και τον άνθρωπο. Ο καλύτερός του φίλος, ο Γιώργος Μητακίδης, πρώην πρόεδρος της Ομάδας Έρευνας του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, μέλος της Επιτροπής Διαχείρισης του ESPRIT και «συνιδρυτής» του WWW Consortium έχει πάρει από το Δερτούζο αυτήν τη... βαριά κληρονομιά. «Με το Μιχάλη ήμασταν σαν πνευματικοί αδερφοί. Έγινα κουμπάρος του το 1995 και είναι δύσκολο να εκφράσω πόσο μου έλειψε και μου λείπει η παρουσία του. Ο Μιχάλης είχε πολύ έντονη και σωστή τοποθέτηση στο ζήτημα της ισορροπίας, μεταξύ της τεχνολογίας και του ανθρώπου. Από πολύ νωρίς είχε εκφραστεί για αυτόν τον υποβόσκων διαχωρισμό μεταξύ της τεχνολογίας και του ανθρώπου που είναι λάθος. Όπως πολύ σωστά έλεγε, η τεχνολογία δεν κουβαλάει μέσα της ούτε αγγέλους, ούτε δαίμονες. Ανθρώπους κουβαλάει. Ο Μιχάλης συνέβαλλε τα μέγιστα για να γεφυρωθεί αυτό το χάσμα».

Στα 21 του χρόνια, ο Μιχάλης, έπειτα από κάποιες εφευρέσεις, όπως μηχανικούς κωδικοποιητές, διορίστηκε επικεφαλής του τμήματος έρευνας και ανάπτυξης σε παράρτημα του Baldwin Piano. Εκεί ασχολήθηκε με τη μελέτη μηχανικών προβλημάτων σε αμυντικές εφαρμογές του στρατού των ΗΠΑ. Μόλις βρήκε την κατάλληλη ευκαιρία, έκανε μια αίτηση για να συνεχίσει στη Βοστώνη το διδακτορικό του. Τα πρώτα χρόνια στο MIT ήταν τα πιο δύσκολα και τα πιο κουραστικά. Όταν, όμως, ολοκλήρωσε τη διατριβή του, το 1964, η σύγκλητος του έδωσε τη δυνατότητα να κάνει πράξη το όνειρό του, να πάρει μια θέση καθηγητή στη «Μέκκα» της τεχνολογίας. Παράλληλα, ξεκίνησε μια μικρή προσωπική εταιρεία «έξυπνων» μηχανών, την Computek. Ο Μιχάλης Δερτούζος μπόρεσε να συνδυάσει την εμπορική με την ακαδημαϊκή δραστηριότητα για έξι ολόκληρα χρόνια.

Τελικά, τον κέρδισαν ο ακαδημαϊσμός και η διευθυντική θέση στο LCS (Laboratory for Computer Science) του MIT το 1974. Με την καθοδήγηση του Δερτούζου, το LCS δημιούργησε, μεταξύ άλλων, τα spreadsheets, το δίκτυο Ethernet, τη λογική της χρονοχρήσης υπολογιστών, την κρυπτογραφία με δημόσιο κλειδί, το γραφικό σύστημα επικοινωνίας με τον υπολογιστή, την ταμπλέτα γραφικών, τα X Windows και σειρά άλλων σημαντικών τεχνολογιών. Για τους αμύητους της επιστήμης των υπολογιστών ίσως αυτά να φαίνονται κινέζικα ιδεογράμματα, αποτέλεσαν, όμως, δομικούς λίθους στην πρόοδο της «ανολοκλήρωτης επανάστασης». Έτσι αντιλαμβανόταν ο Δερτούζος την «έκρηξη» της πληροφορίας και αυτήν την ονομασία χρησιμοποίησε σε ένα από τα 8 βιβλία του. Το MIT ήταν ο χώρος μέσα στον οποίο ο Δερτούζος ξεδίπλωσε όλες τις πνευματικές αρετές του. «Πρόέβλεψε ένα απίστευτο ποσοστό των όσων θα ακολουθούσαν στην επιστήμη των υπολογιστών», θυμάται ο καθηγητής και συνεργάτης του, Χάρολντ Άμπελσον. «Ήταν ο πρώτος που υποστήριξε ότι πρέπει να χρησιμοποιηθούν ευρέως οι υπολογιστές στην εκπαίδευση, όταν στο MIT είχαμε όλους κι όλους 10 υπολογιστές. Το 1975, περιέφερε παντού την τρελή ιδέα του ότι κάποια ημέρα οι υπολογιστές θα βρίσκονται στα σπίτια».

Ο Βίκτορ Ζου, με τον οποίον διηύθυναν μαζί το LCS, ήταν από τους πρώτους που τον αναγνώρισαν ως ένα πνευματικό ηγέτη του κυβερνοχώρου. «Οι σκέψεις του Μιχάλη ήταν χρόνια μπροστά από όλους τους υπολοίπους. Για παράδειγμα, το 1980 έγραψε και μίλησε για την ηλεκτρονική αγορά της πληροφορίας, στην οποία εκατοντάδες εκατομμύρια υπολογιστών ήταν συνδεδεμένοι μέσω ενός παγκόσμιου δικτύου και η οποία έδινε τη δυνατότητα σε δισεκατομμύρια ανθρώπους να δημιουργήσουν, να έχουν πρόσβαση και να ανταλλάζουν πληροφορίες. Χρειάστηκαν 20 χρόνια για να τον δικαιώσει το Ίντερνετ και το World Wide Web». Το 1994 το Μοναστηράκι των Αθηνών του εμπνέει την ιδέα του information marketplace, της ηλεκτρονικής αγοράς της πληροφορίας: Της νέας αγοράς του 21ου αιώνα.

Η ανθρωπιστική έννοια που έδινε ο Δερτούζος στην πληροφορική και γενικότερα στην τεχνολογία και την επιστήμη και η πολιτική διάσταση που είχε το έργο του τον έφεραν συχνά σε δημόσιες θέσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες αλλά και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Είχε γράψει πολλά βιβλία, με πιο πρόσφατο το "What Will BeQ How the New World of Information will chance our lives". Το 1995 υπήρξε αντιπρόσωπος των ΗΠΑ στο συνέδριο για την Κοινωνία των Πληροφοριών και πρόεδρος του World Economic Forum το 1998. Ήταν επίσης κάτοχος του βραβείου B. J. Thompson (καλύτερη επιστημονική εργασία), καθώς και του βραβείου Terman (καλύτερος εκπαιδευτικός), ενώ του είχε απονεμηθεί το παράσημο της Τιμής από την Ελληνική Δημοκρατία. Τέλος, ήταν μέλος της Εθνικής Ακαδημίας Μηχανικής, του Εθνικού Συμβουλίου Διεθνών Σχέσεων των ΗΠΑ, καθώς και της Ακαδημίας Αθηνών.

Ο Μιχάλης Δερτούζος πέθανε το 2001 από πνευμονικό οίδημα σε ηλικία 65 ετών.

2. Ε π ι τ ε ύ γ μ α τ α α, προσφορά στην επιστήμη

« Οραματίζομαι έναν νέο χώρο εργασίας, τα Κέντρα Εργασίας. Το να τηλε-εργάζεσαι από το σπίτι δεν είναι εύκολο ή παραγωγικό με τα μωρά στην αγκαλιά. Επίσης δεν συμφέρει οικονομικά ο ακριβός εξοπλισμός που απαιτείται. Φαντασθείτε όμως ένα κτίριο σε εξαίρετο περιβάλλον, ας πούμε πλάι σε μια λίμνη του Νιου Χαμσάιρ, με όλον τον εξοπλισμό και υπερταχεία σύνδεση στο Internet... Φεύγετε το πρωί, αφήνετε τα παιδιά σας στον παράπλευρο παιδικό σταθμό του Κέντρου και μπαίνετε μέσα να δουλέψετε για ανθρώπους που εδρεύουν στο Τόκιο, στο Σαν Φρανσίσκο κ.α.»

Ο Δερτούζος ήταν ο εμπνευστής του Information Marketpalce. Οι βασικές προβλέψεις που είχε κάνει το 1980 ήταν ότι οι άνθρωποι θα σχηματίσουν μία αγορά - την οποία σκέφθηκε με βάση το Μοναστηράκι - στην οποία θα κάνουν αγοραπωλησίες πληροφοριακών υπηρεσιών. Είχε προβλέψει ότι στο μέλλον θα γίνει μία αναδιανομή της εργασίας γραφείου, καθώς άνθρωποι από διάφορες χώρες θα μπορούν να προσφέρουν υπηρεσίες προς εταιρείες άλλων χωρών χωρίς να χρειάζεται να φεύγουν από τη χώρα τους.. Η δεύτερη μεγάλη αλλαγή που έβλεπε ήταν η αυτοματοποίηση στην αγορά του μέλλοντος. Χαρακτηριστικά είπε: «Εάν εγώ τώρα μιλήσω στο μικρόφωνο και πω: "Πήγαινε μας στην Αθήνα το Σαββατοκύριακο", η μηχανή μου ξέρει ότι το "μας" είναι η γυναίκα μου κι εγώ, ξέρει ότι προτιμάμε τις θέσεις business class και ότι μας αρέσει να καθόμαστε στο διάδρομο κ.λπ. Αρχίζει κατόπιν να μιλάει ηλεκτρονικά με το σύστημα των αεροπορικών εταιρειών και έπειτα από πέντε λεπτά μου έχει βγάλει εισιτήριο. Δηλαδή ο χρόνος που καταναλώνω είναι συνολικά τρία δευτερόλεπτα, τόσο όσο απαιτείται να πω "Πήγαινε μας στην Αθήνα το Σαββατοκύριακο". Ένα ταξιδιωτικό γραφείο, για να κάνει την ίδια δουλειά, θα κατανάλωνε χρόνο τουλάχιστον πέντε λεπτά ή 300

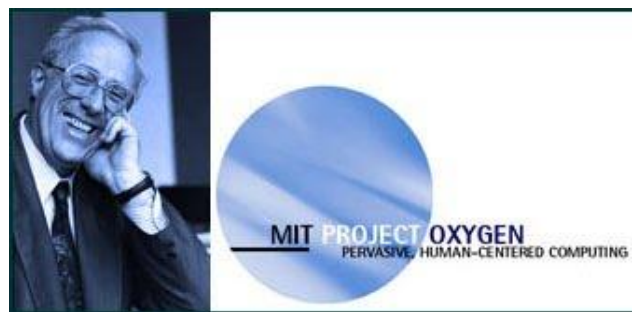
δευτερόλεπτα. Η αύξηση επομένως της ανθρώπινης παραγωγικότητας με τον αυτοματισμό είναι 300/3 δηλαδή 100/1 ή 10.000%. Αυτή η αύξηση της ανθρώπινης παραγωγικότητας είναι η βάση κάθε μεγάλης επανάστασης που θέλει να ονομάζεται κοινωνική, όπως έγινε με τη βιομηχανική επανάσταση. Είναι χαρακτηριστικό ότι με τη βιομηχανική επανάσταση η παραγωγικότητα του ανθρώπου αυξήθηκε κατά 300%.»

Η συνεισφορά του στη διαμόρφωση της τεχνολογίας διαδικτύωσης των υπολογιστών –αυτό που σήμερα αποκαλούμε Διαδίκτυο (Internet)–, είναι σημαντικότερη. Ειδικά στο υπο-τμήμα του Διαδικτύου που είναι γνωστό ως Παγκόσμιος Ιστός (WWW, World Wide Web). Ο Δερτούζος (το 1994) ήταν ο πρωτεργάτης της προσπάθειας δημιουργίας της Κοινοπραξίας του Παγκόσμιου Διαδικτύου (World Wide Web Consortium, W3C) που εγκατέστησε στο εργαστήριο LCS του MIT, πείθοντας τον εφευρέτη του Web Τιμ Μπέρνερς-Λι να το αναλάβει. Για αυτό το γεγονός, αν ο Τιμ Μπέρνερς-Λι είναι ο πατέρας του World Wide Web, ο Μιχάλης Δερτούζος θεωρείται ο Έλληνας παππούς του Internet. Οι πρώτες ημέρες του Παγκόσμιου Ιστού ήταν μια περίοδο σύγχυσης, όπως πολλοί προγραμματιστές προσπάθησαν να βάλουν την προσωπική τους σφραγίδα σχετικά με ποιούς τρόπους το διαδίκτυο πρέπει να αναπτυχθεί. Ο ιστός απειλήθηκε να γίνει μια μάζα μη συνδεδεμένων πρωτόκολλων που θα απαιτούσαν διαφορετικό λογισμικό για διαφορετικές εφαρμογές. Ο οραματιστής Μιχάλης Δερτούζος εισηγείται την ανάπτυξη standards για τον ιστό. Έτσι η Κοινοπραξία διασφάλισε κοινά standards για κάθε browser.

Βέβαια, αν ζούσε σήμερα, θα μας έλεγε ότι τόσο η πληροφορική επανάσταση, όσο και η βιομηχανία της πληροφορικής βρίσκονται ακόμη στα σπάργανα. Και πως χρειάζεται αρκετή επιστημονική εργασία μέχρι η χρήση των υπολογιστών (άλλα και η μορφή τους) να αποκτήσουν τις ιδιότητες και τα χαρακτηριστικά τού οράματός του: Ο Δερτούζος οραματιζόταν το «human - centric computing». Δηλαδή τον ανθρωποκεντρικό υπολογιστή, που η ευχρηστία του θα ξεκινούσε από την εμφάνισή του και θα ολοκληρωνόταν με νέες, φιλικότερες μεθόδους χρήσης.

Το έργο Oxygen που διεξάγεται –μέχρι σήμερα– στο MIT (και σε άλλα ιδρύματα) αποτέλεσε το αποκορύφωμα της προσπάθειάς του για την ανθρωποκεντρική χρήση των ηλεκτρονικών υπολογιστών. Σε συνέντευξη του εξηγεί ότι: «Το "Πρόγραμμα Οξυγόνο" είναι ένα ανθρωποκεντρικό σύστημα και βασίζεται στο να εξυπηρετούν τα μηχανήματα τον άνθρωπο. Η δομή του από άποψη hardware είναι ότι δέχεται κάθε είδους φορητά και σταθερά συστήματα, εάν αυτά περιλαμβάνουν το κατάλληλο λειτουργικό σύστημα. Σχεδιάζουμε τελείως καινούρια λειτουργικά συστήματα, στα οποία η βασική έννοια είναι ο σκοπός του τι θέλει να κάνει το πρόγραμμα σε αντίθεση με το παρελθόν που η βασική έννοια ήταν η

οδηγία. Κάθε σκοπός περιλαμβάνει υποσκοπούς. Έστω ότι, για παράδειγμα, θέλω να μιλήσω με κάποιον άνθρωπο που βρίσκεται σε μακρινή απόσταση. Αυτός είναι ο βασικός σκοπός. Εάν τώρα βρισκόμαστε σε ένα δίκτυο υψηλής ταχύτητας, τότε το σύστημα θα χρησιμοποιήσει το δίκτυο αυτό. Εάν ο σκοπός αυτός δεν ικανοποιείται, τότε μπορούμε να προσπαθήσουμε να επιτύχουμε σύνδεση με ένα κινητό τηλεφωνικό σύστημα και εάν και αυτός ο σκοπός δεν ικανοποιείται, τότε δεν θα ικανοποιηθεί ο βασικός σκοπός. Εάν ακολουθηθεί αυτή η λογική, τότε σχεδιάζεις το σύστημα σήμερα και αύριο που θα χρησιμοποιηθεί δεν ξέρεις πώς θα γίνει η σύνδεση. Το φορητό σου, δηλαδή, επιλέγει τον τρόπο σύνδεσης ανάλογα με το διαθέσιμο τοπικό δίκτυο. Το βασικό στοιχείο εδώ δεν είναι η οδηγία που δίνεις στο μηχάνημα: "Κάνε τη σύνδεση με το τάδε δίκτυο" αλλά ο σκοπός, δηλαδή: "Κάνε τη σύνδεση". Τα υπόλοιπα τα βρίσκει αυτόματα το μηχάνημα. Τις μηχανές μας στο "Οξυγόνο" δεν τις βλέπεις. Μπαίνεις μέσα στις μηχανές γιατί μπαίνεις στο γραφείο σου. Οπότε μιλάς από όπου θέλεις και τα μικρόφωνα που είναι κρυμμένα εντοπίζουν το στόμα σου και συγκεντρώνονται σε αυτά που τους λες. Έτσι, η έννοια του υπολογιστή του μέλλοντος είναι αυτή ενός "διάχυτου υπολογιστή" που θα βρίσκεται παντού στο χώρο».

Το Μιχάλη Δερτούζο ως Έλληνα (δηλ. ως «πολιτικό ζώο») τον απασχολούσαν, εκτός από τις οικονομικές παραμέτρους, η καθημερινότητα του πολίτη και η λειτουργία της Δημοκρατίας. Για αυτό αντιστρατεύτηκε στα σενάρια ελέγχου και περιορισμού της ελευθερίας τού ανθρώπου, μέσω μικροτσίπ ή άλλων τεχνολογιών. Δεν δεχόταν τη μεταφορά της επιστημονικής φαντασίας, από τον κινηματογράφο ή τη λογοτεχνία, στην πραγματικότητα.

Πίστευε ότι η πληροφορική αγορά και η χρήση των πληροφοριών μπορούν να γίνουν για την Ελλάδα οι ισχυρότεροι οικονομικοί παράγοντες. Ισχυρότεροι ακόμα και από τη βαριά βιομηχανία τού τουρισμού. Είχε την πεποίθηση ότι στην κατασκευή λογισμικού θα μπορούσαμε να ήμασταν από τους πρώτους στον κόσμο. Ήταν της γνώμης ότι οι ελληνικές εταιρείες λογισμικού θα έπρεπε να γίνουν πιο εξωστρεφείς και να δουν τις τεχνολογικές ανάγκες της παγκόσμιας αγοράς. Αυτός ο σημαντικός Έλληνας και πρωτοπόρος της τεχνολογίας, εκτός από τα τεχνολογικά του οράματα είχε κι ένα όνειρο για τον Ελληνισμό. Το κατέγραψε στην ελληνική έκδοση του βιβλίου του με τίτλο: «Τι Μέλει Γενέσθαι» (που το

προλογίζει ο ιδρυτής της Microsoft, Bill Gates): «...Ονειρεύομαι ακόμη τον Ελληνισμό σε όλη την οικουμένη να χρησιμοποιεί τη νέα τεχνολογία της πληροφορικής για να δενόμαστε σφιχτά, ο ένας με τον άλλο, οι Έλληνες της διασποράς συνάμα με τους Έλληνες της Μεσογείου, δημιουργώντας έτσι μια νέα Ελλάδα».

Η παρακαταθήκη του βρίσκεται στα βιβλία του και στη διδακτική του, η οποία δημιουργήθηκε για να εμπνέει και να επαναπροσδιορίζει την πορεία των πραγμάτων. Το πιο σημαντικό μήνυμά της ήταν αυτό για το οποίο ο Μπιλ Γκέιτς είπε «ήταν ο πρώτος τεχνολόγος ανθρωπιστής. Πίστευε ότι η τεχνολογία είναι άχρηστη αν δεν υπηρετεί πραγματικά των ανθρώπινη ζωή, την επικοινωνία, το παιχνίδι, την εργασία».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

http://massmedia-gr.blogspot.com/2009/08/blog-post_28.html 3/1/2014

<http://walthowe.com/navnet/history.html>, 3/1/2014

<http://www.cgomag.gr/dertouzos.asp>, 3/1/2014

Μιχάλης Δερτούζος, Μετάφραση Χρήστος Καψάλης , Η ανολοκλήρωτη επανάσταση,
Εκδόσεις Α.Α.Λιβάνη, 2001, σελ 54-58